

Sygn. akt I A Cz 187/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2013 r

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia SA Józef Wąsik

Sędzia SA Teresa Rak

Sędzia SA Sławomir Jamróg

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Międzynarodowemu Portowi Lotniczemu im. (...) spółki z o.o. w B.

o zapłatę

w przedmiocie wynagrodzenia biegłego

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 listopada 2012r, sygn. akt I C 775/11

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 187/13

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 lutego 2013 roku

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o sygn. akt I C 775/11 z powództwa M. W. przeciwko Międzynarodowemu Portowi Lotniczemu im. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. o zapłatę przyznał biegłemu sądowemu J. B. kwotę 3.605,28 zł za sporządzenie opinii z dnia 8 czerwca 2012 roku oraz kwotę 1.332,39 zł za sporządzenie opinii zamienną do powyższej opinii oraz odpowiedzi na zarzuty stron. W uzasadnieniu wskazał, że posiadane przez biegłego kwalifikacje, potrzebny do dokonania czynności czas i nakład pracy uzasadniają przyznanie wynagrodzenia w kwotach wskazanych w rachunkach.

Zażalenie na to postanowienie wniosła powódka, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które wpłynęło istotnie na wynik sprawy, to jest:

- przepisu § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 roku w sprawie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym poprzez przyznanie wynagrodzenia biegłemu, pomimo wykonania przezeń pracy wadliwie;

- przepisu art. 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – poprzez przyznanie wynagrodzenia w pełnej stawce pomimo sporządzenia przez biegłego identycznych opinii zamiennych w 6 sprawach z powództwa mieszkańców M. przeciwko tut. pozwanemu oraz mając na uwadze wynagrodzenia innych biegłych w pozostałych sprawach z powództwa mieszkańców M. zawyżenie przez biegłego kosztów sporządzenia opinii.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia za sporządzenie opinii z dnia 8 czerwca 2012 roku stosownie do realnego wymiaru czasu pracy biegłego oraz oddalenie wniosku biegłego o przyznanie wynagrodzenia za wykonanie opinii zamiennej oraz odpowiedzi na zarzuty stron w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu wskazała, że odpowiedź biegłego na zarzuty stron postępowania jest identyczna bądź łądząco podobna do innych spraw toczących się przed Sądem Okręgowym w Krakowie. Biorąc pod uwagę nakład pracy, jaki włożył biegły w przygotowanie sześciu identycznych opinii oraz odpowiedzi na zarzuty nie jest zasadne przyznawanie mu pełnego wynagrodzenia za taką pracę. Także w podobnych sprawach inni powołani przez Sąd biegli których wiedza i kwalifikację są porównywane z pracą biegłego J. B. nie wycenili tak wysoko kosztów sporządzenia opinii. Nadto biegły w swoich opiniach w sposób dowolny szacuje wielkość utraty wartości rynkowej nieruchomości oraz wartość odtworzenia kosztów robót akustycznych, co sprawia, że przyznanie wynagrodzenia za dokonane przez niego korekty w powyższym zakresie nie może być zasadne. Z tego samego względu nie można przyznać wynagrodzenia biegłemu za ustosunkowanie się do zarzutów stron.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Należy zauważyć, że nie ma możliwości obniżenia wynagrodzenia biegłemu, który wykonał opinię zgodnie z odezwą sądu i bez nieusprawiedliwionego opóźnienia. Merytoryczne zarzuty przeciwko opinii strony postępowania mogą składać w postaci zarzutów do opinii, do których biegły ma obowiązek się ustosunkować. Strony mogą również domagać się przedłożenia przez biegłego opinii uzupełniającej oraz wezwania go przez Sąd celem zadawania mu pytań w przypadku wątpliwości co do przedłożonej opinii.

Na gruncie przepisów nieobowiązującego już dekretu z dnia 26 października 1950 roku o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445 z późn. zm.) Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 maja 1973 r., II CZ 64/73, niepubl., stwierdził, że prawa biegłego do przyznania wynagrodzenia za wykonaną przez niego pracę nie uzależniają te przepisy od uznania sporządzonej opinii za prawidłową ani też od skorzystania przez organ procesowy z usług biegłego. W niniejszej sprawie strona powódka wykorzystała swoje prawa procesowe i złożyła zarzuty do opinii biegłego J. B. z dnia 8 czerwca 2012 roku, żądając w nich jednocześnie dopuszczenia i przeprowadzenia opinii uzupełniającej przez biegłego na okoliczność obniżenia wartości nieruchomości w związku z utworzeniem OOU wokół przedmiotowego w sprawie lotniska, wynikające również z faktu, że właściciel nieruchomości będzie musiał znosić uciążliwości związane z sąsiedztwem lotniska. Zarzuty złożyła również strona pozwana.

Biegły przedstawił uzupełniającą opinię zamienną do opinii z dnia 8 czerwca 2012 roku na polecenie Sądu I Instancji, odpowiedział pisemnie na zarzuty stron oraz przedstawił rachunek za dokonane czynności.

Skoro strona powodowa spowodowała konieczność złożenia opinii dodatkowej, która jest odrębna od pism biegłego, zawierającego ustosunkowanie się do zarzutów złożonych w postępowaniu, toteż oczywistym jest, że za jego pracę należy mu się wynagrodzenie. Biegły w istocie nie ograniczył się do odpowiedzi na zarzuty do wykonanej, czyli wyjaśnienia kwestii wcześniej opiniowanej, ale wykonał nową pracę, nie objętą poprzednim zleceniem.

W związku z powyższym bezzasadny jest wniosek zażaleniowy M. W. o oddalenie wniosku biegłego o przyznanie wynagrodzenia za sporządzenie opinii zamiennej do opinii głównej z dnia 8 czerwca 2012 roku. Opinie te nie są tożsame ze sobą, a biegły, wykonując drugą z opinii poświęcił czas oraz dokonał nakładu pracy na jej opracowanie.

Zauważyć należy, że zarówno biegły, jak i Sąd Okręgowy uwzględnili fakt, że wykonanie opinii uzupełniającej nie było tak czasochłonne jak opinii głównej, a więc i wynagrodzenie za jej sporządzenie musiało być odpowiednio niższe. Wynagrodzenie, przyznane za drugą opinię wynosi niewiele więcej niż 1/3 kwoty przyznanej za opinię główną.

Nadto w cytowanym w zażaleniu orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1973 roku, I PZ 27/73, Sąd wskazał wyraźnie, że kwestionowanie co do zasady przyznania biegłemu wynagrodzenia za sporządzenie dodatkowej opinii jest niesłuszne, bo skoro „w zakresie zleconym mu przez Sąd Wojewódzki biegły opracował dodatkową opinię, to za jej wykonanie należy mu się odpowiednie wynagrodzenie”.

Nie można również uznać za zasadny zarzut, że w innych podobnych sprawach biegli wystawili rachunki na niższe kwoty, co uzasadnia również obniżenie wynagrodzenia za opinię, sporządzoną w sprawie niniejszej. Ilość czasu, którą trzeba poświęcić na określoną czynność jest zależna od wielu czynników, w tym indywidualnych cech biegłego i czynności, które przedsięwziął celem wykonania odezwy Sądu. Podany zatem w rachunkach czas poświęcony na sporządzenie opinii może być z natury rzeczy skontrolowany tylko w przybliżeniu, jednakże winien odzwierciedlać realny czas pracy w stosunku do czynności, które biegły wykonuje. Opierając się na zwykłym doświadczeniu życiowym można stwierdzić, że wartości czasowe podane w karcie biegłego są realne. Prawdą jest, że rachunek w niniejszej sprawie opiewa na kwotę ponad 3.600 zł, lecz w porównaniu z podanymi w zażaleniu kosztami opinii, przedstawionych przez biegłych do spraw szacowania nieruchomości w innych podobnych sprawach kwota ta nie jest rażąco wygórowana.

Jak wskazuje powódka, biegły J. B. sporządził również opinię dotyczącą szacowania nieruchomości w podobnych sprawach z udziałem tej samej strony pozwanej. Jednakże uszło uwadze skarżącej, że każda nieruchomość, zwłaszcza zabudowana ma indywidualne cechy wymagające sprawdzenia i zbadania, co powoduje konieczność analizy rynku pod innym kątem i wykonania dodatkowej pracy.

W związku z powyższym postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 16 listopada 2012 roku jest trafne i zgodne z prawem, a wobec tego zażalenie M. W. podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.